

bez nadějnější než kdy jindy, a Alenka si sedla a dala se znovu do pláče.

„Mohla byste se stydět,“ řekla si po chvíli, „taková velká holka,“ (to mohla po pravdě říci) „a takhle brečet! Tu chvíli ať mi přestanete — no, co jsem řekla!“ Ale plakala dál, roníc vědra

a vědra slz, až kolem ní byla velká louže, asi čtyři palce hluboká a pokrývající celou polovinu síně.

Po chvíli zaslechla v dálce lehké cupitání a spěšně si osušila oči, aby viděla, kdo přichází. Byl to Bílý Králík, který se vracel nádherně oblečen a držel v jedné ruce pár bílých rukaviček a ve druhé velký vějíř. Cupital kolem ve velkém spěchu, bruče si k sobě: „Ó, vévodkyně! Ó, vévodkyně! Ta bude divá, že jsem ji nechal tak dlouho čekat!“ Alenky se zmocňovala taková zoufalost, že byla odhodlána obrátit se o pomoc na kohokoli; když se tedy Králík přiblížil, začala tichým, nesmělým hláskem: „Prosím, pane...“ Králík sebou prudce trhl, upustil vějíř a bílé rukavice a odpelášil do temna, jak jen rychle dovedl.

Alenka zvedla vějíř a rukavice, a jelikož bylo v síni velmi horoko, začala se ovívat, neustávajíc v mluvení: „Bože, Bože, jak je to dnes všechno podivné! A včera šlo všechno docela jako jindy. Což jsem se přes noc změnila? Počkejme: byla jsem táž jako včera, když jsem se dnes ráno probudila? Skoro si vzpomínám, že jsem se necitila ve své kůži. Nejsem-li však táž jako včera, musím se ptát, kdo u všech všudy jsem? Aha, to je ta velká hádanka!“ A začala probírat všechny známé děti, které s ní byly stejného věku, aby viděla, nezměnila-li se v některé z nich.

„Jistě nejsem Anča,“ řekla si, „protože ta má dlouhé kudrnaté vlasy, a mně se vlasy nekudrnatí, kdybych dělala co dělala; a jistě nemohu být Mařka, protože umím spoustu věcí, a Mařka — oh, ta toho umí tak málo! A mimo to, ona je ona, a já jsem já, a — bože můj, jak je to všechno zmatené! Musím zkusit, umím-li všechny věci, které jsem umívala. Počkejme: čtyřikrát pět je dvanáct, a čtyřikrát šest je třináct, a čtyřikrát sedm je — — ó, božinku! Takhle bych se nikdy nedostala k dvaceti! Ale konečně, násobilka nic neznamená: zkusme zeměpis. Praha je hlav-

ní město Vídně, Vídeň je hlavní město Paříže, a Paříž... Ne, to je všechno špatně, úplně špatně! Musila jsem se proměnit v Mařku! Musím zkusit nějakou básničku, třeba: *Běžel zajíc...*“

Postavila se způsobně, složila ruce v klín, jako kdyby stála ve škole a odříkávala úlohu, a začala deklamovat; ale její hlas zněl drsně a cize, a slova básničky, která jí přicházela na jazyk, nebyla také táž jako obyčejně:

*„Běžel zajíc kolem plotu,
roztřhal si v hrdle notu.
Kantor mu ji zašit spěchal,
v hrdle mu však jehlu nechal.
Zajíci teď skřípá nota
jako kantorova bota.“*

„Ne, tohle jistě nejsou správná slova,“ řekla ubohá Alenka, a oči se jí znovu zalily slzami, jak pokračovala: „To už jsem jistě Mařka, a budu muset jít a bydlet v tom ošklivém malém domku, a nebudu mít skoro žádných hraček, a ó! tolik věcí se budu muset učit! Ne, v téhle věci jsem se rozhodla: jestliže jsem Mařka, zůstanu zde dole! Nic jim to nebude platno strkat sem hlavy a říkat: ‚Drahoušku, pojď k nám sem nahoru!‘ Podívám se jenom vzhůru a řeknu: ‚Kdo tedy jsem? To mi řekněte napřed, a teprve jestliže se mi bude líbit být tou osobou, vyjdu ven; jestliže ne, zůstanu zde dole, dokud nebudu někým jiným‘ — ale, ó božinku!“ zvolala v náhlém přívalu slzí, „kéž by sem někdo jen chtěl strčit hlavu! Mne už to tak mrzí být tu samotna!“

Když to dořekla, podívala se dolů na své ruce a s úžasem zjistila, že si při té řeči natáhla jednu z Králíkových rukavic. „Jak se jen tohle mohlo stát?“ pomyslila si. „To se zase musím

zmenšovat.“ Vstala a šla ke stolu, aby se podle něj změřila, a shledala, že je, pokud mohla odhadnouti, asi dvě stopy vysoká a že se stále kvapem zmenšuje. Brzy přišla na to, že to zmenšování způsobil vějíř, který držela, i odhodila jej honem — zrovna včas, že unikla úplnému scvrknutí se v nic.

„To jsem ale šťastně vyvázla!“ řekla si Alenka, hodně ulekaná náhlou změnou, ale šťastná, že se vidí ještě na světě. „A teď do zahrady!“ a běžela, jak nejrychleji dovedla, k malým dvířkám. Ale běda! dvířka byla opět zavřena a zlatý klíček ležel opět na skleněném stolku, „a to je horší, než to bylo,“ myslilo si ubohé dítě, „neboť jsem nikdy nebyla tak malá, jako jsem teď — nikdy! A to je na mou věru velmi, velmi zlé!“

Jak vyřkla tato slova, uklouzla jí noha, a v mžiku, plác! byla po krk ve slané vodě. První, co jí napadlo, bylo, že nějak spad-

la do moře, „a v tom případě se vrátím domů vlakem,“ řekla si k sobě. (Alenka byla jednou s rodiči u moře a její představa mořského břehu od té doby byla řada kabin na svlékání, děti, hrabající v písku dřevěnými lopatkami, vzadu řada domů a za nimi železniční stanice.) Brzy však přišla na to, že se octla ve velké louži slz, které naplakala, když byla devět stop vysoká.

„Kéž bych byla tolik neplakala!“ řekla Alenka, plavajíc v louži a hledajíc, jak by se z ní dostala ven. „Teď za to budu, myslím, potrestána tím, že se utopím ve vlastních slzách! Bude to podivné – ale všechno je dnes tak podivné...“

Vtom zaslechla opodál jakési šplouchání a plavala tím směrem, aby se přesvědčila, co to je: nejprve se domnívala, že to je jistě nějaký mrož nebo nosorožec, pak se však upamatovala, jak je teď maličká, a brzy rozpoznala, že je to jen myš, která do louže sklouzla asi stejně jako ona.

„Bude mi co platno k téhle myši promluvit?“ pomyslila si Alenka. „Všechno je tu dole tak neobyčejné, že si myslím, že i myš bude mluvit; rozhodně však za pokus to stojí.“ Tak začala: „Ó Myško, neznáte cestu z tohoto jezera? Jsem už velmi unavena plaváním, ó Myško!“ (Alenka se domnívala, že tohle je správný způsob, jak oslovit myš: nikdy předtím k myši nemluvila, vzpomněla si však, že viděla v bratrově latinské grammatice: „Žába – žáby – žábě – žábu – ó žábo!“) Myš se na ni podívala jaksi zpytavě a neříkala nic; Alence se však zdálo, že na ni mrkla jedním očkem.

„Možná že nerozumí česky,“ pomyslila si Alenka; „to bude, počítám, německá myš, která sem přišla s Jindřichem Ptáčníkem.“ (Vidíte, že se vši svou znalostí historie Alenka neměla jasné představy, jak dávno se co stalo.) Začala tedy znovu: „Wo ist meine Katze?“, což byla první věta v její německé čítance.

Myš prudce vyskočila z louže a Alence se zdálo, že se třese po celém těle hrůzou. „Ó, prosím za odpuštění!“ zvolala spěšně, plna strachu, že se dotkla citů ubohého zvířátka. „Zapomněla jsem, že nemáte ráda koček.“

„Nemám ráda koček!“ zapískla Myš rozčileně. „Měla byste vy ráda kočky, kdybyste byla mnou?“

„Nu, možná že ne,“ řekla Alenka chlácholivě, „ale už se proto nehněvejte. – A přece bych si přála, abych vám mohla ukázat naši Mindu: myslím, že byste si zamilovala kočky, kdybyste ji viděla. To je vám takové mírné, drahé zvířátko,“ pokračovala Alenka, polo k myši a polo k sobě, plavajíc v louži, „a tak pěkně sedí u krbu a přede a olizuje si pacičky a umývá se – a je tak teploučká a měkoučká na chování – a tak ohromně dovede chytat myši – ó, prosím za odpuštění!“ zvolala znovu, neboť tentokrát byla Myš celá zježená a Alenka cítila, že musí být doopravdy uražena. „Nebudeme o ní dál mluvit, nemáte-li to ráda.“

